

en mindre Indtægt, skulde finde noget Medhold i de historiske Forhold, hvorvidt den i vore Lønningslove har været gjort gjældende, eller hvorvidt den møbte Anskuelse skulde være den, der bestandig havde været fremhævet. Vi have her en lang Række af Love, som udtale Lovgiverens almindelige Opfattelse af dette Spørgsmaal. Vi have først Loven af 4de Januar 1854, der indeholder de første Bestemmelser i saa Henseende. Det hedder i denne Lovs § 4: „Fra disse Lønningsstillæg ere udelukkede de, som have deres Hovedindtægter af Naturalhjælper, Embedsjord, Sportler, Gebyrer og Procenter eller deslige, saasom Landsbypræster og Retsbetjente.“ De, der have deres Hovedindtægter af Jord, siger jeg, kunne saaledes naturligtvis ikke faae Tillæg efter denne Dyrtidslov. Vi have dernæst Loven af 5te April 1855, som indeholder i § 4 affurat den samme Bestemmelse. Det hedder der: „Fra Lønningsstillæget ere udelukkede de, som have deres Hovedindtægt af Naturalhjælper, Embedsjord, Sportler, Gebyrer og Procenter eller deslige, saasom Landsbypræster og Retsbetjente.“ Vi have dernæst Loven af 28de Februar 1856, som indeholder i sin § 2 ganske den samme Bestemmelse. Vi have fremdeles Loven af 15de Februar 1857, der ligeledes i sin § 2 udtrykkelig fremhæver, at disse Lønningsstillæg ikke finde Anvendelse paa Embedsmænd og Bestillingsmænd, hvis Hovedindtægter bestaae i Sportler, Brug af Jorder, Naturalhjælper eller andre Gjenstande, der maae ansees at være stegne i Værdi under de forandrede Konjunkturer. Vi have dernæst Loven af 30te December 1858, hvis § 3 indeholder den samme Bestemmelse. Vi have endelig Loven af 31te Marts 1860, som ogsaa gjentager de samme almindelige Bestemmelser, og sluttelig er det samme Tilfælde i den sidste Lov, den af 19de Februar 1861. Vi staae altsaa ikke her overfor en Anskuelse, der skulde være et tilfældigt Oppind af Administrationen, men vi finde en gennemgaaende Grundregel, som støtter sig til den almindelige Opfattelse af dette Spørgsmaal og stemmer overeens med, hvad jeg maatte ansee for at være finantsiel Retfærdighed. Saaledes maatte det forekomme mig, dengang det Spørgsmaal laa til Afgjørelse første Gang, at ville

være besynderligt, om man pludselig skulde komme ind i en heel anden Opfattelse af dette Forhold, og man pludselig i den Grad skulde tilfidesætte det, der efter min Opfattelse gjorde sig gjældende som finantsiel Retfærdighedsag. Naar man imidlertid nærmest og alene seer hen til den juridiske Lønningslov, vil man, som sagt, komme til den Anskuelse, at den bogstavelige Opfattelse af den nævnte Bestemmelse vil være den rigtige; men Spørgsmaalet er nu, om der ikke er en anden Bestemmelse, der giver et Supplement til den, og hvorved den skulde forstaaelse af, hvad der har været Mening med den omhandlede Paragraf, fremkommer, og da maa jeg henholde mig til den almindelige Lønningslov af 19de Februar 1861. Her reiser sig nu først det Spørgsmaal, om man ikke maa sige: Ja, men Du har her en særlig Lov, og Du har tillige en almindelig Lov; kan da ikke den særlige Lovs Bestemmelser meget vel staae ved Magt ved Siden af den almindelige Lovs? Som almindelig Grundsetning maa man vistnok give dem fuldkommen Ret, som opstille det som noget aldeles Afgjørende; men det kommer dog an paa Beskaffenheden af den paagjældende Lov og dens Afværelse, hvorvidt den almindelige Regel virkelig paa den kan komme til Anvendelse. Hvis jeg nu finder i den almindelige Lov en særlig Paragraf, hvori alle de ere undtagne fra den, som ifølge særegne Bestemmelser skulle undtages derfra, saa synes det rimeligt, at de, der ikke ere optagne blandt disse Undtagelser, maae gaae ind under den almindelige Lov. Naar jeg finder en Række af særlige Lønningslove, og at de Embedsmænd, for hvem der deri er bestemt Gager, udtrykkelig ere undtagne fra den almindelige Lov, vilde det dog, naar Retsbetjentene skulde høre til disse Undtagelser, være i højeste Grad paafaldende, om dette ikke var udtalt, og jeg troer derfor, at naar man opstiller den Regel, at den almindelige Lov ikke kan forandre den særlige Lovs Bestemmelser, maa der gøres den nærmere Tilføielse, at naar den almindelige Lov udtrykkelig undtager en heel Række af særlige Tilfælde, der skulle være undtagne fra den, og der er et eneste særligt Forhold, som den ikke omtaler, er dette ikke optaget blandt Undtagelserne, fordi man